

Панайот Хитов, Апостола е знаел, че бившият му войвода заема видно място сред най-ревностните привърженици на старата тактика. Левски е научавал за грубите спекулации на външните сили с четничеството. Срещу всичко това той издига вече прокламираната идея за независимост, вложена в платформата на ВРО. Затова Левски като убеден в правилността още повече в задължителността на тази платформа, наложена и от обстоятелствата, най-упорито и търпеливо поканва Хитов да влее своите сили и влияние в делото на всенародната организация. Но Хитов не приема. Нещо повече - продължава да е на първо място сред противниците на новата стратегия и тактика, инкорпорирани във ВРО.

На 20 юни 1871 г. Левски пише гневно писмо-отговор до група емигрантски дейци,⁶⁷ изявяващи претенции не само за водачи, но и към вече работещата на пълна скорост ВРО начело със своята върховна властова институция БРЦК в Българско. Дори саркастично е обръщението:

"Отечестволюбче, и на другите ви съдейственици, *особено и на г-на Панайота.*" (к.м. - Ц.П.)

"Приятели,

Питаш ме познавам ли те? Как не! И вази, *и г-н Панайота* - (к.м. - Ц.П.) Райнов, Живков, Кършовски, Д.Ценова, Каравелова и пр. и пр.⁶⁸ - отговаря Левски, - нали до[й]дох нарочно из Българско да ви представя народното мнение на простият и на ученият ни народ в Българско? Върху което цяла година мнения давахме."⁶⁹ Несъмнено се е спорело по стратегически въпроси между Апостола и представителите на различните организационни кръгове сред диаспората и не се е стигнало до съгласие. А е било изключително важно за делото на ВРО да привлече към нея емигрантските водачи, които имали и средства, и повече международни контакти, и най-вече свобода на действие. Особено голямо старание полага Левски да предотврати някои прибързани акции: четнически или други подобни, тъй като хората, с които спори, т.е. бившите дейци на бившия ТБЦК, на Млада България, на Българското общество или подкрепяли старото четничество, или погрешно смятали ситуацията за наряла "за въстание в България".

Острият характер на стигащите до ожесточение диспути не бил от полза за общата национална кауза: "Помните ли всичките си думи, които аз ги имам и записани и срещу кои съм противостоял? - пита Левски. - Като се поразгледате в миналото от края (в см. отначалото - б.м. Ц.П.) на работите си досега в[ъв] Влашко, кой с кого се е турял на работа, па от кои ден до кои ден е вървяло като жаба през угар; после хайде пък еди кой си води сръбска политика, та с него не бива да се работи; други - руска; трети - турска ... Аз при тия комедии в година донейде стоях да гледам и казах ви няколко пъти: *нямаме хора в[ъв] Влашко* (к.м. Ц.П.) И станах та си до[й]дох в Българско. Така ли е братя съдейственици."

Към групата на опонентите принадлежи и П.Хитов, както проличава от началния текст на документа. Но тежкия конфликт, острото стълкновение на Левски с въпросните дейци, не му попречва трезво да прецени ползата за народното дело от единението с тях, затова той отново ги призовава към действие: